



ՀԱՆԴԵՍ ՀՆԳԵՏԱՍԱՆՈՐԵԱՅ

Հրատարակի ամիսն երկու անգամ 8ին 22ին:	Սնցեալ շրջանի կազմեալ 12 Թիւերը կը
Վեցամսեայ շրջանի դին 50 զուրուշ:	ճախուի 40 զուրուշի:
Եռամսեայ « 20 «	Գուրսէն եկած մեր գաղափարն յարմար
Ստորագրութեան տեղերը Տպ. Գիւրքեճեան	յօդուածները կընդունուին, ձեռագրերը
և յՕրթագիւղ Թուշիկին (Ընթերցարանը):	էտ չի տրուելու պայմանաւ:

Ց ՅՈՒՆՈՒԱՐ

Բ. ՏԱՐԻ 1862

ԹԻԻ 13

Եհաւասիկ Թուշիկը ամբողջ տարին մը իւր խեղճուկ վանդա-
կին մէջ փախուած կենալով, այսօր 'ի զմայլումն բարեկամաց, և 'ի
պատկառանս թշնամեաց, թե առեալ յազգասիրաց, քաղցրիկ դէմ-
քով մը՝ իւր սիրելի ընթերցողներուն կը ներկայանայ և կը փութայ
Բարոյական, Բանասիրական ու Տնտեսական ճառերն երով զուար-
ճացնել իւր ազնիւ բաժանորդները: Ար փափաքի նստն որ երբեմն իր
քնքուշ թեւերուն վրայ Եղգային բերկրառիթ լուրեր առնելով թըռ-
չի դէպ 'ի Հայկական գիրքը, ուր պիտի գտնէ անշուշտ գովեստ,
կամ գոհականութիւն հաճոյական: Ճշմարիտ է, որ չի կարաց
Թուշիկը իւր առաջին շրջանին մէջ գէթ փոքրոգի պատիւ մը ըն-
դունիլ իր սիրելիներէն, և ասոր գլխաւոր արգելք եղան երկու ան-
տեղի պատճառներ: Ե. Ա. ան զի արդէն ինքը բարձրագոյն գրիչ

Հանդիսիս ստորագրութիւնները կանխիկ են:

մը չունենալով՝ չի կրցաւ պէտք եղած գրութիւններն ընելու :
 Բ. Վ. ան զի եղաւ օրեր, որ ատեն ընթերցողք թերթի մը մէջ
 Ազգային ցաւալի յուզմանց վրայ գոնէ փոքրիկ յօդուած մը չի տե-
 սած ատեններն, յերկիր կը ձգէին զանի, թէև գրուած ըլլար անոր
 մէջ Խնաստասիրական կամ Բանաստեղծական ճոխ և ազդու գրու-
 թիւններ : Բայց ներկայ տարւոյս սկիզբէն յիշեալ երկու պատճառ-
 ները կարելի եղածին չափ բարձրուած ըլլալով, յուսով է որ պիտի
 բարեհաճին Ազգայինք զինքը գլուել, իբրև տխրակ' քաղցրաձայն .
 և այս փորձը կը յայտնէ :

Ե Ր Գ Թ Ո Չ Ն Ի Կ Ի

ԱՌ ՀԱՅԿԱՌԱՆՍ

Նկէք ընկերք հոս միատեղ ձեռք ձեռքի տանք 'ի խրոսխ ,
 Օ'ի Հայն այսօր քայլ մ'ալ կառնէ , պէտք է ըլլանք մենք ուրախ :

Աղէ՛ փութացէք սիրելի ընկերք ,
 Լաւ յառաջ երթալ աճապարեցէք :

Այս նոր տարւոյս քաղցրիկ օրը թող մեզ սիրով նորոգէ ,
 Որ տեսնելով բարձրեալն Աստուած մեզ շնորհքներ պարգևէ :

Աղէ՛ փութացէք սիրելի ընկերք ,
 Լաւ յառաջ երթալ աճապարեցէք :

Օ'ն Հայկազնի սիրուն որդիք կացէք կանգուն շտապաւ ,
 Պողջիք ըզտէր իբր ըզԼաւիթ մեղմ տանեղի քնարաւ :

Աղէ՛ փութացէք սիրելի ընկերք ,
 Լաւ յառաջ երթալ աճապարեցէք :

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՉԻՆԵՑԻՈՑ ՎՐԵՅ ՏՆՂԱԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Չինացիք ընդհանրապէս կարճ են հասակաւ : բայց մարմիններ-
 նուն զիրքը խիստ հաստ ու զօրաւոր երևոյթ մը ունի . անանկ որ
 տեսնողը տարօրինակ զարմանքի մը ենթակայ կը ըլլայ , երբ դիտէ ա-
 նոնց . հասակաց կարճութիւնը ու մէկ կողմանէ ալ զգայարանաց
 խոշոր կապուածքը : Ընդհանրապէս աչքերնին փոքր է , դէմքեր-
 նին լայն , ու քիթերնին տափակ . երեսներնուն գոյնը ճերմակ է ,

բայց հասարակ ժողովուրդը սև : Այն զի իրենց կեանքին մեծ մասը գրեթե բացը կանցընեն տարժանակիր աշխատութիւններով : Մօրուսնին սովորաբար երկայն ու անօր է . դու խնեւորուն մաղերն ալ միշտ սափրել կուտան , միայն փունջ մը թողով ետեւի կողմէն : Հաւանական կը թուի որ այս սովորութիւնը Թաթարները մաղուցած ըլլան ամենց մէջ , որովհետեւ յառաջ բնիկ : Չինացիք ամենեւին չէին սափրեր մաղերնին : Չինացւոց դրագէտները վատ սովորութիւն մը ունին , որ եղունգներնին երբէք չեն կտրեր , այլ կը թողուն ածիլ , որչափ որ մարդուս բնութիւնը կը բերէ . և ասով կուզեն ի մաղեւ ծառայական կամ մեքենական արհեստներով զբաղած չլլալին , այլ միայն ուսմամբ : Բարբերնին շատ աղնիւ , և մոտք ալ հանձարեղ են . բայց այսու ամենայնիւ չեն կրնար գործադրութիւն մը ընել , որովհետեւ բնութեամբ դանդաղ ու ծանրախորհուրդ են : Հատերը կը հաստատեն թէ Չինացիք գովելի նախանձ մը ունին 'ի պահպանութիւն արդարութեան և բարի վարուց . սակայն այս նախանձը , զոր յարտաքուստ կերեցընեն աւելի հնացեալ սովորութիւն մըն է , քան թէ բնական բարութիւն մը , բայց և այնպէս շատ բաւ կը զսպեն ասով իրենց կրից ու ուխտից արտաքին նշանները , անանկ որ չես կարծեր թէ այս նախանձնին 'ի վաղուց մնացեալ սովորութիւն մըն է , այլ ճիշդ առաքինութիւն մը իրենց բարի բնաւորութենէն յառաջ եկած : Այս ազգին վրայ դրող Մատենագիրներուն շատերը կը պատմեն թէ Չինացիք կարգէ դուրս մեծամիտ ու ինքնահաճ են , և բոլոր ազանց մէջ իրենց ազգը միայն ընտիր , իմաստուն , օրէնսուսոյց , և անօրէն կը համարին համայն աշխարհի . ասոր համար իրենցմէ դուրս մնացածներն են՝ (ըստ իւրեանց կարծեաց) բիրտ , ու մարդակերպ անասուններ . կամ մարդկեղէն բնութենէ աւելցած վայրենի ու անպիտան կողմեր , որոնք երկրիս խորշերը ցրուելով կը կերակրուին . ուստի 'ի հնումն օրէնք ունէին ծանօթութիւն չընել ամենեւին օտար ազգաց հետ , իբր թէ անվայել է իրենց այնպիսի յետին սինըքորներու հետ խնամութիւն ընելնին : Ուստի և այս պատճառաւ երբոր առաջին անգամ զԵւրոպացիները տեսան՝ յապուշ կալան , անոնց գիտութեանցը վրայօք . և զարմանալով կրտսին՝ թէ ո՞րքից սովորել են ասոնք այսչափ գիտութիւն , ու իմաստութիւն . որոնք բնաւ մեր զրբերը չեն կարդացած , ու ոչ ալ մեր աշխարհը եկած ունին . բայց վերջերը թէ պէտ ստացան դոյզն ինչ Եւրոպացւոց վարկումը՝ սակայն դարձեալ իրենցմէ ստորին համարելով միշտ զանոնք . իսկ ուրիշ այսինքն Եփական ազանց վրայ ունեցած յամառեալ կարծիքնին , անխորիփս պա

հեցին • ուստի առաւ մը ըրած էին իրենց մէջ սա խօսքերը թէ՛ շողանաացիք (որոնցմով կիմանան Աւրոպացիները) միականի են • իսկ միւս բոլոր ազգերը կոյր • ու իրենք միայն երկու աչք ունին • Չինացիք շատ խորամանկ են, ու նենգամիտ • նաեւ ծայրագոյն կեղծաւոր ու շատ աղէկ գիտեն իրենց չար կրից յարձակմունքները առփարադուրաւ պատրուակել, և յարսաքուստ բարեկեցիկ ձեւանալ, անանկ որ եթէ մէկը երկար փորձով ու հմուտութեամբ տեղեկացած չլըլայ անոնց ներքին բնաւորութեանցը՝ արդարեւ հաստատ կը հաւատայ թէ անոնց ամեն գործողութիւննին ու ընթացքնին անկեղծ են՝ ու կանոնաւորեալ առաքելութեամբ • Աման զի փեհակցու թիւննին, ու քաղաքավարութիւննին, խիստ քաղցր է, աղուական ու վայելուչ • բայց մարդերոյ շողումութեամբ լեցուն • իսկ ի ներքուստ իւրաքանչիւր որ՝ միշտ հետամուտ եւ ուշադիր են ընկերներնուն բնութեանցը յօժարութիւնները քննելու, որպէս զի կարենան կեղծաւորելով որսալ զանոնք • Երբոր մէկէն քնատ մը կրեն, իսկոյն կը ծածկեն առ արտաքս իրենց բարկութեան ամեն կիրքերնին, խաղաղ ու անվրդով երեցներով զերենք • բայց կսպանեն դիպող ժամանակի մը ու այն ատեն ռսակալ ուղտուց նման յանկարծակի կը թափեն իրենց թոյնը • Սարգէ դուրս ագահ են, ու անշտի շահախնդիր • ասոր համար առ հասարակ բոլորն ալ աշխատասէր են ու փրաջան, անանկ որ չես կրնար անոնց մէջ դատարկապորտ կամ անգործ մէկը տեսնել • Անոնց զիտաւոր փոյթն է նիւթական բազմաշահ արհեստներու վրայ, իսկ տեսական կամ աղատական արհեստները՝ ինչպէս են Տաղաչափութիւն, Արաժշտութիւն, Ճոխաբանութիւն, և այլ ասոնց նման արհեստներ՝ զբիթ բոլորն ալ հասարակաբար անօգուտ համարուած են անոնց առջև •

(Երբ Ընդ հոսոյ)

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ ԹԵՐԹԵՐՈՒ

ԿԱՍ՝ ՀԱՆԳԷՍՆԵՐՈՒ ՎՐԱՅ

ՀԱՄԱՌՈՏ ԽՈՒՀՐԴԱԾՈՒԹԻՒՆ

Մեր նախընթաց շրջանին 11^{րդ} թուոյն մէջ Ազգի մը յառաջագիմութիւնը զիտաւորապէս հինգ պարագաներու վրայ հիմնեցինք • այսինքն՝ Դպրոցներու, Հանգէսներու, Թանգարաններու, և վերջապէս Հրատարակութիւններու • Ասոնց առաջինին վրայ յիշեալ թուոյն մէջ ըստ բաւականի խօսուած ըլլալով մեզի կը մնայ աս տեղ գրելնին •

առ այժմ երկրորդ պատճառին վրայ դարձնել • Արդ նախ սա գիտ
 նալու եմք թէ աշխարհիս վրայ որ և իցէ գործ մը յառաջ երթա
 լու համար 'ի հարկէ իրեն թէ յայտնի և թէ գաղտնի մղիչ զօրու
 թիւն մը ունենալու է , որն որ բացարձակապէս , պատճառ կը կոչ
 ուի • և ասի այնպիսի անուբանալի ճշմարտութիւն մըն է որ երևե
 լի իմաստասերներն անդամ չի կարացին զանի յետկոյս ձգել , այլ ընդ
 հակառակն վաւեր փաստերով հաստատեցին թէ իր մը կամ մար
 մին մը կեցած տեղէն շարժելու կամ յառաջ երթալու համար պէտք
 է մղիչ զօրութիւն կամ պատճառ մը ունենալ , ինչպէն Արիստոտէլ
 կը վճռէ «չիք մարմին ինքնաշարժ» • Ուստի եթէ այսպէս է ուրեմն
 Ազգ մըն ալ դէպ 'ի յառաջ ընթանալու համար , պատճառ մը ունե
 նալու է , որն որ զԱզգը միշտ յառաջ մղելու փութայ • Մենք սա
 իննևտասներորդ դարուս մէջ զԱզգը յառաջացնող կարևոր պատճառ
 մի միայն Հանդէսները կրնամք նկատել և եթէ համարձակին կոչա
 գլուխք զանի ուրանալ , ասան զայնպիսին բանականաց դասէն հեռացը
 նելով անասնոյ վատ անուն մը կը դրօշմենք անոր ճակտին վրայ , զի
 ինչ պիտի կարենայ պատասխանել այնպիսին երբ հարցուի իրեն թէ
 եթէ ազգի մը յառաջադիմունէ միակ պատճառ Հանդէսները չեն ու
 րեմն ինչ են • Արդարեւ այսպիսի հարցման մը պատասխանել խիստ
 դիւրին պիտի ըլլար , բայց երբ նախնի դարերուն մէջ եղած ըլլայինք , զի
 նոյն ատենները Աղերն էր զազգը յառաջ մղող գլխաւոր միջոց , բայց
 արդ կը ցաւիմ ըսելու որ անոնց ունեցած պարտականութիւնը կա
 տարող մէկ հատիկ առարկայ , Հանդէսները եղած են , ուստի այս
 մասին Հայոց Ազգը շատ երջանիկ համարելու է զինքը , վասն զի
 եթէ Հանդէսներն ալ Աղերին հետ միատեղ Սեբաստիոյ խաւար քա
 ղայրին մէջ Ամփոքսի քունը խորդային արդեօք ինչ թշուառ ու ո
 ղորմելի վեճակի մը պիտի ենթակայ ըլլար Հայոց Ազգը , ուրեմն ե
 րանի իրեն որ իւր տկար քայլերը կարողացաւ Հանդիպից միջոցաւ
 արագընթաց արշաւանօք դէպ 'ի լուսաւորութեան ասպարիզին մօ
 տեցնել • Եթէ Հայերը սա մէկ քանի տարիներուն մէջ Աւրուպոյ
 լուսաւորեալ ազգաց հետ գէթ փոքրոգի հաւասարութիւն կամ
 նմանութիւն մը սկսաւ ունենալ և այն անշուշտ Հանդէսներէն է ,
 զի նախնի դարերուն մէջ մասնաւորի մը ունեցած լուսաւոր դադա
 փօրը կարի դժուար կը ծաղկէր , ասոր համար Հայոց Ազգն ալ իւր
 մութ գաղափարին մէջ միայն յամառեալ էր զի իւրաքանչիւր կար
 ծիք իրենց տէրերուն մօքին մէջ պրոպագանդիս եռեռնու և ութամ
 եայ անդամալուծիկ նման անշարժ մնացած էր • Բայց այժմ շնորհիւ
 Օսմանեան Ահստութեան , անհատի մը մտաց մէջ ծաղոււմ առած

կարծիք մը, շուտ կը ծաւալի Օրագրաց, Լրագրաց, կամ Ռանսարա-
կան թերթերու միջոցաւ • և ահա մենք զապոնք զխոնարով կը հա-
մարձակինք ըսելու որ Ազգերնիս որչափ Հանդէս և Պարբերական
թերթեր ունենայ, նոյնչափ կամ աւելի ևս դիւրաւ կը լուսաւորի-
տապա ուրեմն կրնամք վստահութեամբ ըսել թէ Հայը քիչ ատենի
մէջ շատ յառաջագիւնութիւններ պիտի ցոյց տայ, և դիւրաւ պիտի կա-
րենայ հաւասարիլ լուսաւորեալ ազգաց հետ, քանի որ ունի իր մէջ
երկոտասարդ ու վառվռուն Գրիչներ, և թէպէտ շատերը կը մա-
քառին մեր այս ըսածին դէմ, բայց խորհրդածութիւն մը մնայ
ընել իրենց • այն թէ արդեօք Հայը կրցաւ սա մէկ երկու տարի-
ներուն մէջ գոնէ դոյզն ինչ հակամիտել դէպ' ՚ի լուսաւորութիւն •
եթէ կրցաւ, ուրեմն անտարակոյս եմք որ սոյն յառաջագիւնութեան
գլխաւոր անիթ Օրագիրները եղան • վասն զի եղաւ Հանդէս, որ
սկսաւ կարծեաց ազատութիւնը ծաւալել, եղաւ ալ որով զբաւա-
նութիւնը ծագկեցաւ Հայոց ասպարիզին մէջ, և վերջապէս միով
բանիւ իւրաքանչիւր Խմբագիրք իրենց տաղանդին համեմատ օգուտ
ընծայեցին Ազգին, որոնցմով Ազգն ալ այսօրուան օրս կարողացաւ
Լուսաւորութեան պանծալի անունը կրել, իր ճակտին վրայ • և ա-
հա այս է ուրեմն այս մասին մեր ունեցած ըմբռնումը զոր փու-
թացինք արտայայտել •

ԶՈՐՔ ԼԵԶՈՒՔ

Շարունակութիւն և վերջ*.

«Բազ երիտասարդ մըն ես դուն, եւ Աստուած պիտի օրհնէ գրեզ» ըսաւ
Պ. Բետրիւս Էտմոնին մեռքէն բռնելով, այնպիսի աշխոյժով մը՝ որ իւր
բնական պարզութեանը դէմ էր ... Այն գրեզ քովս պիտի առնուի.
«Ինչ պարուն» ըսաւ Էտմոն բոյր ուժովը համբուրելով գանի «Ինձի
գո՞րծ պիտի գտնես: Ո՞ն որչափ երախտագէտ պիտի ըլլամ հրամանո-
ցեղ, որչափ ալ քիչ վաստկիմ»: «Լաւ, լաւ, վաղը եկուր, հասկցա՞ր, չգալիք
ջրնես. . . «Պարմեալ շնորհակալ ըլլալէն յետոյ Էտմոն այնչափ գոհ եղաւ
խանութէն, որ ցատկելով տուն դարձաւ, շունջը բոլորովին կտրած սան-
դուխէն վեր ելաւ եւ ծնողքը համբուրեց, ուրախութեան արցունքներ
թափելով: «Սիրելի ծնողք իմ, ըսաւ, ալ պիտի կարենամ օգտակար ըլ-
լալ մեզի»: «Ի՞նչ տղաս, ի՞նչպէս»: «Այն Հայր, այն Մայր, ասկէ ետեւ.

*Տես անցեալ չրջանի 44 թիւը.

ձեզի համար ստակ պիտի վատորկիմ. որչափ զոն եմ Գերմաներեն գիտնայուս համար, ազնուաբարոյ եւ առատամեռն զրբածախ մը գտայ, խօսք տուաւ որ զործ մը գտնէ ինծի... որչափ զոն եմ Գերմաներեն գիտնայուս համար»: Երկրորդ օրը Էտմօն Պ. Մէյերին գհաց: Գրքածախը վաճառականութեան վերաբերեալ Գերմաներեն նամակներ կարդաց, որոնք Էտմօն Գաղղիարեն բարգմանեց. ու Գաղղիարեն փոքրիկ գիրք մըն ալ տուաւ անոր, որպէս զի Գերմաներեն բարգմանէ եւ տպագրել տայ: Այս զանազան աշխատութեանց համար ամիսը հարիւր Ֆլօրին կապեց անոր. եւ ասիկայ բաւական էր Էտմօնին իւր ծնողքը ջրաւորութենէ ազատելու. եւ միանգամայն քիչ մը ստակ աւելցնելու: Ընթերցողը կրնան Էտմօնին ուրախութիւնը երեւակայել, օր չէր անցըներ որ ջրսէր «նոն որչափ զոն եմ, Գերմաներեն գիտնայուս»: Տասը ամսէն վերջը այս հանգստութիւնը լնցան: Պարոն Մէյեր հիւանդացաւ, եւ մեռաւ: Էտմօն շատ արտասուք բափեց իւր երկրորդ հօրը մահուանը վրայ. ունէցած վաճառքը ծախուեցան. ուստի արտօրեալները դարձեալ առանց ապրուստի մնացին, եւ Էտմօն ուրիշ զործ մը չի կրցաւ գտնել: Մատամ տը Կրանսէյ սաստիկ կը փափաքէր Գաղղիան տեսնելու, կամ անոր մօտեցալը եւ անցուկը հայրենեաց (Mal du pays) քառած ջերմովը կը տոջորէր: Բայց ամենեւին չէին կրնար իրենց հայրենիքը դառնալ: Երբեմն Մատամ տը Կրանսէյին կը բռնէր թէ Անգղիա ըլլար նէ քիչ մը աւելի աղէկ պիտի գտնուէր: Ուստի անգղադար ասոր վրայ կը մտածէր Սեպուհը՝ կնոջը կամքը կատարելու համար, Համպուրկէն նաւ մը բռնեց եւ քիչ ատենէն Լօնտրա հասան: Բանի մը օր կար որ այն մայրաքաղաքն էին երբոր առաւօտ մը Էտմօն եւ իւր հայրը բազմամարդ փողոցէ մը կ'անցնէին, ուր կը գտնուէին մանաւանդ խառն բազմութիւն նաւավարաց, ամենուն մեջ մեծ յուզմունք մը կը տիրէր՝ կըսէին թէ Գաղղիական հասարակապետութիւնը լրտեսներ դրկեր էր Լոնտրա: Այս լուրը ժողովուրդեան զուխը շատ տաքցուցեր էր. Պ. տը Կրանսէյ տեսաւ որ ժողովուրդը սպառնալով մատով կը ցուցնէր զինքը: Ուզեց անկէց հեռանալ, բայց շուտով ամբոխը զինքը պաշարեց: Ըսբայ (լրտես) բառը սկսաւ հնչուիլ. ժողովուրդէն չորս հոգի մօտեցան եւ ուզեցին Սեպուհին վրայ ձեռք վերցընել: Բայց բարեբաղդաբար Էտմօն որ լրտես բառը լսեր էր, հայրը ուժով մը գրկեց եւ այն զայրացեալ ժողովուրդեան սրտաշարժ ճառ մը խօսեցաւ, ուզեց հասկցնել անոնց որ կը սխալէին: Այն միջոցին չորս գծաթաղ (պաշտօնատեր) ձեռքերնին մէյմէկ ցուպ, մօտեցան եւ Սեպուհը ազատեցին. Էտմօն հայ-

բը համբարելու ատեն՝ ըստ Երեմի շնորհակալ էմ, Անգղիայէն գիտ. նայուս համար»: Ամսէ մը վերջը արտօրեալ ընտանիքը Գաղղիա դա, ձաւ, բոլոր հարստութիւննին գրաւեալ չէին: Երբոր Էտմոն ամուսնա. ցաւ Է. գաւակներ ունեցաւ, իւր որդւոցը կապաւոր իւր պատմութիւնը, մանաւանդ Էրբոր լեզուաց ուսման մէջ դժուարութիւն կը կրէին:

Թ. ՊԱՐՏԻՉՊԱՆԵԱՆ

Ա Ռ Ա Կ

ԳՈՐՏ ԵՒ ՄՈՒԿՆ

Գորտն ու Մուկը անդադար կը կռուէին սաստկապէս, Որտալի բընդիւններով կը գոչէին դառնապէս:

Գորտը կ'ըսէր իր բնկերին յօիկ կեցիր ձայն մի տար, Իրաւունքը ճիշտ իմս է դու խաբէբայ նենգոտ չար:

Ջըրոտ տեղեր ինծի կ'իյնայ որ Էս միայն վայելեմ, Ձի իմ նախնի վէն պապերէս ինծի նըգուած ժառանգ եմ:

Իսկ Մուկն չար ՚ի բունդ Էլած կը դողդողար չարագին, Տխուր դիմօք վատ խօսքերով կ'ըսէր Գորտին գայլագին:

Դու պապանձն լիբբ անըզգամ Է. անամօք կռուարար, Այլ մի խօսիր որտալով կամ նանրապէս ուռնեար:

Ձի ինձ արժան է մի միայն ջըրոտ տեղեր բնակիլ, Որ Էմ ժառանգ իմ պապերուս կամ ճշմարիտ որդեգիր:

Անն ատոնք այսպէս Էրբոր կը վիճէին խիստ տաքցած, Մեկէն հասաւ Ուրուրըն չար իբբէ, գԱրծի սըրընրաց:

Երկուսըն ալ ՚ի մի վայրկեան յափշտակեց չարապէս, Թընցուց գանոնք ուրախութեամբ տարաւ ՚ի յօղս փութապէս:

Ուստի մարդիկ դուք կռուի մէջ պետք է ըլլաք շատ զգուշ, Որ բընամեաց սուր ճանկերուն չըլլաք յանկարծ որս անուշ:

Խմբագիր-Տնօրէն
ԳՐԻԳՈՐ ՊԱՆԻԵԱՆ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Ռ. Թ. ԳԻՒՐԳԶԵԱՆ

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ ՖԻՆԱՆՏԵՐԱՐ





